

“मीठे बच्चे- तिमीलाई ईश्वरीय सन्तानबाट राजकुमार/राजकुमारी बन्नु छ, त्यसैले यादको यात्राद्वारा आफ्ना विकर्महरूलाई भस्म गर ।”

प्रश्न:- कुन एक विधिबाट तिम्रा सबै दुःख दूर हुनेछन् ?

उत्तर:- जब तिमीले आफ्नो नजर बाबाको नजरसँग मिलाउँछौ त्यसपछि तिम्रा सबै दुःख दूर हुनेछन् किनकि आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गरेपछि सबै पाप काटिदै जान्छ । यो नै हो तिम्रो यादको यात्रा । तिमीले देहका सबै धर्महरूलाई छोडेर बाबालाई याद गर्छौ, जसबाट आत्मा सतोप्रधान बन्छ, तिमी सुखधामको मालिक बन्दछौ ।

ओम् शान्ति । शिव भगवानुवाच, आफूलाई आत्मा सम्भरेर बस । बाबा आज्ञा गर्नुहुन्छ- शिव भगवानुवाच अर्थात् शिवबाबा सम्भाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भरेर बस किनकि तिमी सबै भाइ-भाइ हो । एउटै बाबाका सन्तान हो । एउटै बाबाबाट वर्सा लिनु छ, हुबहु जसरी ५ हजार वर्ष पहिले बाबाबाट वर्सा लिएका थियौ । आदि सनातन देवी-देवताहरूको राजधानीमा थियौ । बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ- तिमी सूर्यवंशी अर्थात् विश्वको मालिक कसरी बन्न सक्छौ । म आफ्नो बाबालाई याद गर । तिमी सबै आत्माहरू भाइ-भाइ हो । उच्च भन्दा उच्च भगवान् एउटै हुनुहुन्छ । उहाँ सच्चा साहेबका सन्तान, शाहेबजादा हो । यो बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ, उहाँको श्रीमतमा बुद्धिको योग लगायौ भने तिम्रो सबै पाप काटिनेछन् । सबै दुःख दूर हुनेछन् । बाबासँग जब हाम्रो आँखा मिल्छ तब सबै दुःख दूर हुन्छन् । आँखा मिलाउनुको पनि अर्थ सम्भाउनुहुन्छ । आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर, यो हो यादको यात्रा । यसलाई योग अग्नि पनि भनिन्छ । यस योग अग्निले तिम्रा जति पनि जन्म-जन्मान्तरका पाप छन् ती भस्म हुनेछन् । यो हो नै दुःखधाम । सबै नर्कवासी छन् । तिमीले धेरै पाप गरेका छौ, यसलाई भनिन्छ रावण राज्य । सत्ययुगलाई भनिन्छ राम राज्य । तिमी यसरी सम्भाउन सक्छौ । चाहे जतिसुकै ठूलो सभा लागेको भए पनि भाषण गर्नमा कुनै हर्जा छैन । तिमी त भगवानुवाच भन्दै रहन्छौ । शिव भगवानुवाच- हामी सबै आत्माहरू उहाँका सन्तान हौं, ब्रदर्स हौं । बाँकी श्रीकृष्णको कुनै सन्तान थिए, यस्तो भन्न मिल्दैन । न त यति रानीहरू नै थिए । कृष्णको त जब स्वयंवर हुन्छ नाम नै बदलिन्छ । हो, यस्तो भन्न मिल्छ- लक्ष्मी-नारायणका बच्चाहरू थिए । राधा-कृष्ण नै स्वयंवर पछि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् तब एक बच्चा हुन्छ । फेरि उनको राज्य (डिनायस्टी) चल्छ । तिमी बच्चाहरूलाई अब म एकलाई याद गर्नु छ । देहका सबै धर्म छोड, बाबालाई याद गर्नु भन्ने तिम्रा सबै पाप काटिनेछन् । सतोप्रधान बनेर स्वर्गमा जानेछौ । स्वर्गमा कुनै दुःख हुँदैन । नर्कमा अथाह दुःख छ । सुखको नाम-निशान छैन । यसतो युक्तिले बताउनुपर्छ । शिव भगवानुवाच- हे बच्चाहरू, यतिबेला तिमी आत्माहरू पतित छौ, अब पावन कसरी बन्ने ? मलाई बोलाएका नै छौ- हे पतित-पावन आउनुहोस् । पावन हुन्छन् नै सत्ययुगमा, पतित हुन्छन् कलियुगमा । कलियुग पछि फेरि सत्ययुग अवश्य बन्नु छ । नयाँ दुनियाँको स्थापना पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ । गायन पनि छ- ब्रह्माद्वारा स्थापना । हामी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू एडाप्टेड चिल्ड्रेन (धर्मका बच्चा) हौं । हामी हौं ब्राह्मण चोटी । विराट् रूप पनि छ नि । पहिले ब्राह्मण अवश्य बन्नुपर्छ । ब्रह्मा पनि ब्राह्मण हुन् । देवताहरू हुन्छन् नै सत्ययुगमा । सत्ययुगमा सदा सुख हुन्छ । दुःखको नाम हुँदैन । कलियुगमा अपरम्पार दुःख छ, सबै दुःखी छन् । यस्तो कोही पनि छैन जसलाई दुःख नहोस् । यो हो रावण राज्य । यो रावण तिमीहरूको नम्बरवन दुश्मन हो । हरेकमा ५ विकार छ । सत्ययुगमा कुनै विकार हुँदैन । त्यो हो पवित्र गृहस्थ धर्म । अहिले त दुःखका पहाडहरू गिरेका छन्, अबै अरू गिर्नेवाला छन् । यी यति बम आदि बनाइरहन्छन्, राख्नको लागि कहाँ हुन् र । धेरै प्रशोधन (रिफाइन) गरिरहेका छन्, फेरि रिहर्सल हुनेछ, फेरि फाइनल हुनेछ । अब समय धेरै कम छ, ड्रामा त आफ्नो समयमा पूरा हुनेछ नि ।

पहिले-पहिले शिवबाबाको ज्ञान हुनुपर्छ । केही पनि भाषण आदि शुरू गर्दछौ भने जहिले पनि पहिले-पहिले शिवाए नमः भनिन्छ किनकि शिवबाबाको जुन महिमा छ त्यो अरू कसैको हुन सक्दैन । शिवजयन्ती नै हीरा तुल्य छ । कृष्णको चरित्र आदि केही छैन । सत्ययुगमा त साना बच्चाहरू पनि सतोप्रधान नै हुन्छन् । बच्चाहरूमा कुनै चंचलता आदि हुँदैन । कृष्णको लागि देखाउँछन्- मखन खान्थे, यो गर्दथे, यो त महिमाको सट्टा

अभै ग्लानि गर्छन् । कति खुसी भएर भन्छन् ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । तिमीभित्र पनि हुनुहुन्छ मभित्र पनि हुनुहुन्छ । यो धेरै ठूलो ग्लानि हो तर तमोप्रधान मनुष्य यी कुराहरूलाई बुझ्न सक्दैनन् । त्यसैले पहिले-पहिले बाबाको परिचय दिनु छ— उहाँ निराकार हुनुहुन्छ, जसको नाम नै छ कल्याणकारी शिव, सर्वका सद्गति दाता । उहाँ निराकार बाबा सुखका सागर, शान्तिका सागर हुनुहुन्छ । अब यति दुःख किन भएको छ ? किनकि रावण राज्य छ । रावण हो सबैको दुश्मन, उसलाई मार्छन् पनि तर मर्दैन । यहाँ कुनै एउटा मात्र दुःख छैन, अपरम्पार दुःख छ । सत्ययुगमा हुन्छ अपरम्पार सुख । ५ हजार वर्ष पहिले बेहदका बाबाको बच्चा बनेका थियौं र यो वर्सा बाबाबाट लिएका थियौं । शिवबाबा अवश्य आउनुहुन्छ, आएर केही त गर्नुहुन्छ नि । एक्युरेट गर्नुहुन्छ तब त महिमा गाइन्छ । शिवरात्रि पनि भन्छन् फेरि हुन्छ कृष्णको रात्रि । अब शिवरात्रि र कृष्णको रात्रिलाई सम्झनुपर्छ । शिव त आउनुहुन्छ नै बेहदको रात्रिमा । कृष्णको जन्म अमृतवेलामा हुन्छ, न कि रात्रिमा । अमृतवेला सबैभन्दा शुभ मुहूर्त मानिन्छ । उनीहरू कृष्णको जन्म १२ बजे मनाउँछन् तर त्यो प्रभात त भएन । प्रभात बिहान २-३ बजेलाई भनिन्छ जब स्मरण पनि गर्न सकियोस् । यसरी १२ बजे विकारबाट उठेर कसैले भगवान्को नाम पनि लिन्छन् होला र, बिल्कुल होइन । अमृतवेला १२ बजेलाई भनिदैन । त्यस समयमा त मनुष्य पतित गन्दा हुन्छन् । वायुमण्डल नै सारा खराब हुन्छ । अढाई बजे कोही कहाँ उठ्छन् र । ३-४ बजेको समय अमृतवेला हो । त्यस समय उठेर मानिसहरूले भक्ति गर्छन्, यो समय त मनुष्यले बनाएका हुन्, तर त्यो कुनै सही समय होइन । त्यसैले तिमीले कृष्णको बेला निकाल्न सक्छौ । शिवको बेला केही पनि निकाल्न सक्दैनन् । यो त स्वयं आएर सम्झाउनुहुन्छ । त्यसैले पहिले-पहिले महिमा बताउनु छ शिवबाबाको । गीत पछि होइन पहिले बजाउनुपर्छ । शिवबाबा सबैभन्दा मीठा बाबा हुनुहुन्छ, उहाँबाट बेहदको वर्सा मिल्छ । आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिले यी श्रीकृष्ण सत्ययुगका पहिला प्रिन्स थिए । वहाँ अपरम्पार सुख थियो । आजसम्म पनि स्वर्गको गायन गरिरहन्छन् । कोही मर्छ भने भन्दछन् स्वर्ग जानुभयो । अरे, अहिले त नर्क हो । स्वर्ग भए पो स्वर्गमा पुनर्जन्म लिन सक्थे ।

सम्झाउनुपर्छ— हाम्रो पासमा यति वर्षको अनुभव छ, त्यो केवल १५ मिनेटमा त सम्झाउन सकिदैन, यसमा त समय चाहिन्छ । पहिले-पहिले त एक सेकेण्डको कुरा सुनाउँछौ, बेहदको बाबा जो दुःख हर्ता, सुख कर्ता हुनुहुन्छ, उहाँको परिचय दिन्छौ । उहाँ हामी सबै आत्माहरूको बुवा हुनुहुन्छ । हामी बी.के. सबै शिवबाबाको श्रीमत्ता चल्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी सबै भाइ-भाइ हो, म तिम्रो पिता हुँ । म ५ हजार वर्ष पहिले आएको थिएँ, तब त शिवजयन्ती मनाउँछौ । स्वर्गमा केही मनाइदैन । शिवजयन्ती हुन्छ, जसको फेरि भक्तिमार्गमा यादगार मनाइन्छ । यो गीता अध्याय (एपिसोड) चलिरहेको छ । नयाँ दुनियाँको स्थापना ब्रह्माद्वारा, पुरानो दुनियाँको विनाश शंकरद्वारा । अब यस पुरानो दुनियाँको वायुमण्डल त तिमी देखिरहेका छौ, यस पतित दुनियाँको विनाश अवश्य हुनु छ, त्यसैले भन्ने गर्छन्— पावन दुनियाँमा लिएर जानुहोस् । अथाह दुःख छ— लडाईँ, मृत्यु, विधवापन, जीवघात गर्नु... । सत्ययुगमा त अपार सुखको राज्य थियो । यो लक्ष्य-उद्देश्यको चित्र त अवश्य वहाँ लिएर जानुपर्छ । यी लक्ष्मी-नारायण विश्वका मालिक थिए । ५ हजार वर्षको कुरा सुनाउँछौ— उहाँहरूले कसरी यो जन्म पाउनुभयो ? कुनचाहिँ कर्म गर्नुभयो जसले गर्दा उहाँहरू यस्तो बन्नुभयो ? कर्म-अकर्म-विकर्मको गति बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ । सत्ययुगमा कर्म अकर्म बन्छन् । यहाँ त रावण राज्य भएकोले कर्म विकर्म बन्छन्, त्यसैले यसलाई पाप आत्माहरूको दुनियाँ भनिन्छ । लेन-देन पनि पाप आत्माहरूसँग नै हुन्छ । पेटमा बच्चा भइसकेपछि विवाहको लागि सगाइ गरिदिन्छन् । कति अपवित्र दृष्टि छ । यहाँ छन् नै असभ्य (क्रिमिनल आइज्ड) । सत्ययुगलाई भनिन्छ सभ्य (सिविलाइज्ड) । यहाँ आँखाले धेरै पाप गर्छ । वहाँ कुनै पाप गर्दैन । सत्ययुगदेखि कलियुग अन्तसम्म इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ । यो त जान्नुपर्छ नि । दुःखधाम सुखधाम किन भनिन्छ ? सारा कुरा पतित र पावन हुनुमा आधारित छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो, यसलाई जित्नाले तिमी जगतजित बन्दछौ । आधाकल्प पवित्र दुनियाँ थियो, जसमा श्रेष्ठ देवता थिए । अब त भ्रष्टाचारी छन् । एकातिर भन्छन् पनि यो भ्रष्टाचारी दुनियाँ हो, फेरि सबैलाई श्री श्री भनिरहन्छन्, जे मुखमा आउँछ त्यो बोलिदिन्छन् । यो सबै सम्झाउनु छ । अब त मृत्यु सामुन्ने उपस्थित छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मामेकम् याद गयौ भने पाप काटिनेछ । तिमी सतोप्रधान बन्दछौ । सुखधामको मालिक बन्दछौ । अहिले त छ नै दुःख । उनीहरूले जतिसुकै सम्मेलन,

संगठन किन नगरून् त्यसबाट केही हुनेवाला छैन । सिंढी तल उत्रिदै जान्छन् । बाबाले आफ्नो कार्य आफ्ना बच्चाहरूद्वारा गरिरहनुभएको छ । तिमीले पुकारेका छौं— हे पतित-पावन आउनुहोस्, त्यसैले म आफ्नो समयमा आएको छु । यदा यदा हि धर्मस्य... यसको अर्थ पनि जान्दैनन् । बोलाउँछन्, त्यसैले अवश्य आफैं पतित छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— रावणले तिमीलाई पतित बनाएको छ, अब म पावन बनाउन आएको छु । त्यो पावन दुनियाँ थियो । अब पतित दुनियाँ छ । ५ विकार सबैमा छन्, अपरम्पार दुःख छ । सबैतिर अशान्ति नै अशान्ति छ । जब तिमी विल्कुलै तमोप्रधान, पाप आत्मा बन्दछौ तब म आउँछु । जसले मलाई सर्वव्यापी भनेर मेरो अपकार गर्छन् यस्ताको पनि म उपकार गर्न आउँछु । मलाई तिमी यस पतित रावणको दुनियाँमा आउनुहोस् भनेर निमन्त्रणा गर्दछौ । पतित शरीरमा आउनुहोस् । मलाई पनि रथ त चाहिन्छ नि । पावन रथ त मिल्दैन । रावण राज्यमा छन् नै पतित । पावन कोही छैन । सबै विकारबाट नै पैदा हुन्छन् । यो विकारी दुनियाँ हो, त्यो हो निर्विकारी दुनियाँ । अब तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान कसरी बन्दछौ ? पतित-पावन त म नै हुँ । मसँग योग लगाऊ, यो हो भारतको प्राचीन राजयोग । आउनुहुन्छ पनि अवश्य गृहस्थ मार्गमा नै । कस्तो अनौठो तरिकाले आउनुहुन्छ, उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ भने माता पनि किनकि गौ मुख चाहिन्छ, जसबाट अमृत निक्कियोस् । त्यसैले उहाँ माता-पिता हुनुहुन्छ, फेरि माताहरूलाई सम्हाल्नको लागि सरस्वतीलाई प्रमुख राखिएको छ, उनलाई भनिन्छ जगत् अम्बा । काली माता भनिन्छ । यस्तो कालो के कुनै शरीर हुन्छ र ! कृष्णलाई कालो बनाएका छन् किनकि काम चितामा बसेर काला बनेका छन् । कृष्ण नै कालो फेरि गोरो बन्छन् । यी सबै कुराहरूलाई सम्झन पनि समय चाहिन्छ । करोडौंमा कोही, कोहीमा पनि कोहीको बुद्धिमा बस्छ किनकि सबैमा ५ विकार प्रवेश छन् । तिमी यो कुरा सभामा पनि सम्झाउन सक्छौ किनकि कसैलाई पनि बोल्ने हक छ, यस्तो मौका लिनुपर्छ । औपचारिक सभामा कसैले बीचमा प्रश्न आदि गर्दैनन् । यदि सुन्नु छैन भने शान्तिसँग जाऊ, आवाज नगर । यस्तो-यस्तो बसेर सम्झाऊ । अहिले त अपार दुःख छ । दुःखको पहाड गिर्नु छ । हामी बाबालाई, रचनालाई जान्दछौं । तपाईंहरूले त कसैको पनि कर्तव्यलाई जान्नुभएको छैन, बाबाले भारतवर्षलाई कहिले र कसरी स्वर्ग बनाउनुभएको थियो ? यो तिमीले जान्दैनौ । त्यसैले आउनुभयो भने हामी सम्झाउनेछौं । ८४ जन्म कसरी लिन्छन् ? ७ दिनको कोर्स तपाईंहरूले लिनुभयो भने २१ जन्मको लागि पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बनाइदिनेछौं । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कर्म-अकर्म-विकर्मको गहन गति जुन बाबाले सम्झाउनुभएको छ, त्यो बुद्धिमा राखेर पाप आत्माहरूसँग अब लेन-देन गर्नु छैन ।
- २) श्रीमत अनुसार आफ्नो बुद्धियोग एक बाबासँग लगाउनु छ । सतोप्रधान बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ । दुःखधामलाई सुखधाम बनाउनको लागि पतितबाट पावन बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ । विकारी दृष्टिलाई बदल्नु छ ।

वरदानः— उमङ्ग-उत्साहले विश्व कल्याणको जिम्मेवारी निर्वाह गर्नेवाला आलस्य र अलबेलापनबाट मुक्त भव चाहे नयाँ हुन् वा पुराना हुन्, ब्राह्मण अर्थात् विश्व कल्याणको जिम्मेवारी लिनु । जब कुनै पनि जिम्मेवारी आउँछ, त्यसलाई तीव्र गतिले पूरा गर्छन्, जिम्मेवारी हुँदैन भने सुस्त (अलबेला) बन्दछन् । जिम्मेवारीले आलस्य र अलबेलापनलाई समाप्त गरिदिन्छ । उमङ्ग-उत्साहवाला अथक हुन्छन् । उनीहरू आफ्नो चेहरा र चलनद्वारा अरूको पनि उमङ्ग-उत्साह बढाइरहन्छन् ।

स्लोगनः— समय अनुसार शक्तिहरूलाई प्रयोग गर्नु अर्थात् ज्ञानी र योगी आत्मा बन्नु हो ।